

faae Forsørgelse et andet Sted end deres Fødested. Man vilde ikke kunne gjøre det med Retfærdighed overfor de paagjældende Individuer, men heller ikke overfor de paagjældende Kommuner ved i den Henseende nu at fravige de hidtil gjældende Bestemmelser. Jeg kan altsaa ikke være enig i denne Ansøelse. Men selv bortset fra det, som jeg nys har anført, forekommer det mig, at det ikke kan benægtes, at naar man vil undersøge, hvori Grunden egentlig skal søges for Forsørgelsesretten overfor en Kommune og Forsørgelsespligten for en Kommune, saa kan man ikke komme til andet Synspunkt end det, at man finder det naturligt, at en Person har Forsørgelsesret i den Kommune, hvortil han maa siges at være knyttet. Nu kan man finde, at der er et saadant Sammenknytningsbaand mellem en Person og en Kommune i den Omstændighed, at han er født i Kommunen, og jeg vil ikke benægte, at man indtil videre kan gaa ud deraf. Men det kan ikke nægtes, forekommer det mig, at det lige overfor denne tilfældige Omstændighed, hvor et Menneſke er født, maatte have langt større Betydning, hvor et Menneſke, navnlig i voksen og moden Alder, har virket og levet maatte i en lang Række af Aar. Det forekommer mig, at det ikke kan nægtes, at naar en Person i en lang Aarrække har levet og virket i en Kommune, har bidraget til Kommunens Udgifter, betalt Skatter og Afgifter, har arbejdet maatte til dens Bedste paa forskjellig Maade, saa er der tilvejebragt et saadant Forhold mellem denne Person og Kommunen, at naar han bliver trængende til Forsørgelse, saa er det aabenbart, at det er denne Kommune, og ikke den Kommune, hvor han for mange, mange Aar siden tilfældigvis er født, eller hvor hans Moder tilfældigvis 10 Maanedes Dagen, før han kom til Verden, opholdt sig, der er forsørgelsespligtig. Jeg mener altsaa, der er noget Sundt og Naturligt i den Tanke, at Forsørgelsesretten i en Kommune kan vindes ved lang Tids Ophold i Kommunen, og som Folge deraf ogsaa Forsørgelsespligten. Det har naturligvis ogsaa sin Betydning, da det vil være haardt for den Paagjældende at blive udvist af Kommunen, og vil man tillægge ham Ret til at forblive der, men ikke desto mindre fastholde Forsørgelsespligten for Fødekommunen, saa vil man udsætte denne Kommune for at blive uheldigere stillet, naar den skal yde Bidrag til Forsørgelse i en anden Kommune, end naar Forsørgelsen skulde finde indenfor dens egne Grændser. Forjaaviddt mener jeg altsaa, det er rigtigt, at det senere Regjeringsforslag af 1874 ophævede det tidligere Standpunkt,

som knytter Forsørgelsen til Fødestedet, og derimod indførte, at længere Tids Ophold skulde skabe Forsørgelsesret. Regjeringsforslaget havde en Termin af 15 Aar, men man var baade i Landsting og Folketing enig om, at denne Tidgrænse var alt for lang. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig ogsaa, at det er at gaa for vidt at sætte Tiden saa lang. Hvor langt man skal sætte Tidgrænsen, kan altid omvistes. Mig forekommer det, at 2 Aar, som den ærede Forslagsstiller har foreslaaet, er for lidt. Det kan ikke anføres til Fordel for en saadan Forkortelse af Tidgrænsen, at man derved bedre skulde kunne undgaa de ubyggeelige Tilfælde med Udjagelse og Fordrivelse fra Kommunerne, thi de kunne fuldt saa vel finde Sted med 2 Aar som med 5 Aar og længere. Jeg tror, at man næsten har Grund til mere Frygt for, at Kommunerne skulle være hidfide til at passe paa, at Nogen ikke opnaar Forsørgelsesret, naar den Tidgrænse, paa hvilken de skulde have deres Opmærksomhed henvendt, er 2 Aar i Stedet for en længere Tid. Men forøvrigt kan man jo lige overfor denne Ubegygelighed med Udjagelse af en Kommune heller ikke se bort fra en anden Trafik, der jo som bekendt ogsaa har fundet Sted, og som man heller ikke kan billige, nemlig den, som bestaar i, at en Kommune ved kunstige Midler holder en Person paa Benene i en anden Kommune, for at han skal kunne fylde den Tid ud, som udkræves for at faae Forsørgelsesret. Man har Eksempel paa, at en Kommune, hvor en Person hidtil har været forsørgelsesberettiget, har underhaanden hjulpet ham, for at han ikke skulde være nødsaget til at faae Fattigundersøttelse, og derigjennem kunde fuldende det Tidsrum, der udkræves for at vinde Forsørgelsesberettigelsen. Denne Trafik kan man heller ikke billige. Mig forekommer det klart, at det er meget lettere for den at holde en Mand paa Benene i en anden Kommune, for at han kan vinde Forsørgelsesret der, naar der kun er Tale om 2 Aar, end naar der er Tale om et længere Tidsrum. Som sagt, hvor lang Tid man skal sætte dette Tidsrum til: 5 Aar eller længere, kan altid være Gjenstand for nogen Tvivl. Jeg tilstaar, at dersom denne Sag slet ikke havde nogen Historie, kunde jeg være meget villig til for mit Bedkommende at sætte længere Tid end 5 Aar. Men under den Tvivl, der altid kan være om, hvilken Grænse der er den naturlige, faar det sin Betydning, hvad der er det nu Gjældende, og at det er en Tidsbestemmelse, som man til dels er kommen til ad Erfarings Veie. Det vil ikke være ubekendt for ærede Medlemmer, at Tiden for Erhvervelsen af Forsørgelsesret